

der brug de bloemenverkoopers hunne waar hadden uitgestald; geuren van viooltjes en rozen zweefden op den zerp-koelen adem van den donkeren stroom, waarover vlugge lichtjes heengleden. Voor twee „sous” — wat de bloemen hier goedkoop waren! — kocht hij een tuiltje rozen, niet zóó frisch als hij die kende, maar zooveel fijner, met iets vermoeids, iets smachtends *) Parijsche rozen!

„Een groep meisjes kwam voorbij; midinetjes die, na heel den dag in den duffen winkel te hebben gezeten, arm in arm huiswaarts keerden, lachend en gekkend in dien zangerigen Parijschen tongval, die de woorden lijk een vloed paarden van de lippen doet rollen. Een mooie zwarte, na Vincent koket lachend te hebben bekeken, trad uit de groep en vroeg aanhalerig om eene roos. Een beetje verwonderd keek hij op, gaf haar dan het gansche boeketje. „O! ik behoef ze niet allen,” lachte ze snedig, er één uitzoekend die ze vroeg op haar keursje te willen steken, terwijl hare donkere oogen steeds uitdagender lachten. Dan ging zij heen, eerst aarzelend, daarna haastiger om de vriendinnen in te halen; keek nog eens om, uit de verte toeknikkend.

„Droomend ging Vincent onder de boomen van den boulevard du Palais, begrijpend dat hij dom was geweest, ontevreden over zich zelf. Een ander maal moest hij minder schuchter zijn en van de gelegenheid gebruik maken. De meisjes waren hier zooveel aanvulliger, heelemaal ongegeneerd. . . . en allen zoo mooi! Lijk een lieve herinnering bekeek hij de rozen, waarvan hij er ééne op de borst van het meisje had gehecht.”

Het is wat stijfjes verteld, nietwaar? Wat deftigjes, plechtigjes en conventioneel. Maar dat verhoogt voor mij juist de zacht-humoristische naïveteit. De schrijver doet sympathiek-onhandig als een verliefde aardige jongen in zijn eerste gekleede jas.

*) Kenis schrijft op zijn fransk: iets vermoeid, iets smachtend.

En de éven-weemoedige, éven-romantische poëzie van dit toch zoo reëel gevalletje doet mij liefelijk aan en verbindt voor mijn gevoel Kenis' realistisch reporters-werk, in dit boekje gegeven, met zijn glimlachende verhalen van stil-weemoedige verledenheid, waarvan ik er eenige in dit tijdschrift opnemen mocht — het laatst dat schetsje, klinkend als een eenzame fluit bij avondval: „Een Lied van Fabre d'Eglantine”.

Alles-bijeen-genomen is deze „Roman van een Jeugd” nog wat jongensachtig werk. Maar het is het werk van een jongen met hart en met smaak, en van één — men durft het haast niet meer uit te spreken! — één die veel belooft. Zijn de meeste mensch-typeeringen, ofschoon zuiver en soms zeer aandoenlijk, nog niet bepaald sterk en indrukwekkend te noemen, één type in Kenis' boek lijkt waarlijk compleet en áf, met groote zorg bestudeerd en suggestief weergegeven, wat te meer bewondering verdient daar het karakter-in-kwestie zoo iets afzichtigelijks, weezinwekkends heeft. Ik spreek van Vincents tijdelijken kwasi-beschermer, den Duitscher Hettner, een geraffineerden ploert, die den armen jongen een tijd lang met de helsche uitvindingen van zijn boosaardig intellect exploiteert. Het blijkt mij tot mijn spijt ondoenlijk, door een enkel citaat een bewijs te geven, hoe uitmuntend de typeeringskunst van onzen auteur bij de uitbeelding dezer figuur is geslaagd. Doch laat ik het mooie slot, van het hoofdstuk aan Alfred Hettner gewijd, hier overschrijven, gij zult er althans een indruk door krijgen van den zachten, ingehouden toon, waarin Paul Kenis kans gezien heeft een der verachtelijkste karakters die ter wereld bestaan: den groven en wreeden ploert, te beschrijven (blz. 122). „Maar nu werd Hettner nijdig en snauwde Vincent toe: „Wat! ze durfden hem bedreigen? en wie dan nog: die bedelaar dien hij arbeid had bezorgd en weken lang onderhouden! dat kring, dat hij had opgeraapt van de straat!